

[Povlsen.]

dog gerne henstille, om man ikke, forinden man vedtager dette Lovforslag, vil tage to Spørgsmaal under Overvejelse; jeg ønsker i hvert Tilfælde, at disse to Spørgsmaal bliver drøftet i et Udvalg. Jeg vil derfor tillade mig ved Slutningen af Forhandlingerne at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg. Det ene Spørgsmaal er Spørgsmaalet om, hvorvidt man dog ikke, forinden man lader Menighedsraadene udpege 8 Repræsentanter til dette Udvalg, bør gaa til den Udvidelse af Valgretten til Menighedsraadene, som jeg har stillet Forslag om. Det er sagt af det socialdemokratiske Parti, af den forhenværende socialdemokratiske Kirkeminister, at de Menighedsraad, vi har, hverken efter det Grundlag, hvorpaa de er valgt, eller efter den Tilslutning, der har været til Valgene, kan tages som Udtryk for Menighedernes Standpunkt, hverken i det ene eller det andet Spørgsmaal. Deri har den forhenværende Kirkeminister utvivlsomt Ret. Derfor synes jeg, at man skulde sørge for at faa dette Forslag om at stryge Tilmeldelsespligten gennemført først og derefter hurtigst muligt lade foretage Valg til Menighedsraadene, Valg, der da foregaar under den Forudsætning, at disse Menighedsraad skal være med til at vælge til det kirkelige Udvalg. Jeg tænker mig, at en Ændring af Menighedsraadsloven har Sympati hos den højtærede Kirkeminister, og jeg ved, at man fra socialdemokratisk Side er afgjort Tilhænger af denne Ændring; saa den maatte kunne gennemføres. Men selv om man vil sige, at saa vidt vil man ikke gaa, for det vilde sinke Udvalgets Nedsættelse alt for meget, er der en anden Ændring, som kan foretages uden at sinke Udvalgets Nedsættelse det allermindste. Det er Gennemførelsen af en Bestemmelse, som tidsbegrænsede Udvalgets Arbejdstid. Jeg finder det fuldkommen urimeligt nu at nedsætte et kirkeligt Udvalg, som kan sidde Aar ud og Aar ind. De tidligere kirkelige Udvalg i dette Aarhundrede, det kirkelige Udvalg af 1903 og det kirkelige Udvalg af 1920, var begge tidsbegrænsede. Det kirkelige Udvalg af 1903 sad i 4 Aar, og det kirkelige Udvalg af 1920 skulde i Henhold til Loven være færdigt med sit Arbejde inden Udgangen af Aaret 1921. Jeg mener, at man bør tage under Overvejelse at faa

en saadan Tidsbegrænsning sat ind i Loven. Men jeg mener naturligvis først og fremmest, at man bør undgaa at faa Lovforslaget gennemført, og jeg vil tilraade til sidst ved tredje Behandling, at man stemmer imod Lovforslaget, jeg vil føje til: ogsaa af økonomiske Grunde. Jeg mener, at det er urimeligt — og man vil forstaa det ud fra mit Standpunkt — at anvende maaske et Par hundrede Tusinde Kroner paa et saadant kirkeligt Udvalg som det, der er Tale om her, som der ingen Brug er for. Det kirkelige Udvalg af 1920, som sad et Aar, kostede Landet 150 000 Kr. Det kirkelige Udvalg af 1903 kostede Landet 208 000 Kr. Jeg mener, at vi ikke nu skal nedsætte Udvalg, som vil koste Landet saa mange Penge, som det uden Tvivl vil koste, og hvoraf der ikke — det er min afgjorte Tro — vil komme Resultater af nogen som helst Betydning.

Willesen: Naar man hører den Debat, der er begyndt i Gaar og fortsat i Dag, og ser tilbage over de sidste Aars kirkepolitiske Stridigheder, faar man den Følelse, der utvivlsomt deles baade af store Dele af den kirkeligt sindede Del af Befolkningen og langt udenfor disses Kreds, at det var rart, om man snart kunde naa dertil, at de politiske Partier og hele det politiske Maskineri kunde beskæftige sig noget mindre med disse Spørgsmaal, saa hele den kirkepolitiske Kamp og den kirkepolitiske Tovtrækning, der saa sandt ikke har gavnet det kirkelige Liv, men som har betegnet et stort Spild af aandelig Kraft, kunde faa en Ende. Den eneste konsekvente Maade, hvorpaa den kan bringes til Ophør, er, at Forholdet mellem Stat og Kirke bliver trukket saaledes op, at de faar saa lidt med hinanden at gøre som muligt.

Jeg kan slutte mig til det Grundsynspunkt, som det ærede Medlem Hr. Borgbjerg udtrykte, da han ønskede, at det kirkelige Udvalg, som nu paatænkes nedsat, kunde gøre Indstilling om Forslag til en Ændring, hvorved Stat og Kirke blev skilt saa meget som muligt indenfor Grundlovens Rammer. Og ud fra det Ønske maa vi give det foreliggende Lovforslag Tilslutning. Det at man giver Tilslutning til et Lovforslag om et kirkeligt Udvalg, der har netop denne bestemte Opgave, medfører ingen-